

PER L'EMPORDANET - COSTEJANT BEGUR

Ja fa molts anys, al menys per mi, que per primera vegada vaig gaudir de la bellesa d'aquesta costa de Begur amb les seves roques, petits penya-segats, coves, cada una d'ells amb el seu propi nom. És quelcom que em segueix emocionant cada vegada que surto a pescar o barquejar sense més. Tant sols em fa mal als ulls, i a l'ànima, al veure, cada vegada més, noves edificacions que malmeten el paisatge. Aquest excés d'edificació vora el mar, amb la conseqüent pèrdua de vegetació que comporta, en el meu entendre no s'està fent prou bé i ben segur que ens passarà factura en el futur.

No sé si la actual crisi globalitzada ens farà obrir els ulls i aquesta lacra que és l'especulació minvarà excloent-se de la societat. És lògic que hi hagin uns guanys quan hom es ven un bé, però el que ha estat succeint és del tot contra natura i la veritat és que, qui més qui menys, tots volíem entrar en el joc i comprar a cent, vendre a dos cents i amb aquest dos per cent anar vivint. Molts dels que ho han anat assolint ara es troben penjats. Però no tant sols ha afectat l'aspecte econòmic, sinó que per arribar als guanys que tenien per fita no han mirat prim, mai consideraren ni si es malmetia la natura, ni si es derruïa el paisatge, ni si es feien mal bé els recursos naturals que d'una forma u altre són vitals per la supervivència del futur. Per la premsa s'han pogut conèixer bestieses que s'havien fet en altres països i que han afectat a molta gent, però les que s'han fet aquí no tenen res a envejar. Potser a partir d'ara tot serà diferent, ja m'agradaria. De totes formes, en aquest escrit no volia reiniciar el tema, potser en un altre moment. Tant sols hi he fet esment, per que m'ho recorda cada vegada que passo amb la barca per aquets bell indrets del nostre litoral que en pocs anys han canviat el verd del seu paisatge per un gris marró, han fet perdre el refilar dels ocells, ... en fi, que no és el meu paisatge, el que vaig conèixer fa més de 35 anys.

Bé, insisteixo, no és d'això del que vull tractar, sinó del paisatge, dels racons de la costa cada un amb el seu propi nom, del mar, del vent, de barquejar. És difícil que hom recordi tots els noms d'aquesta costa, exceptuant, com no, els pescadors de Sa Riera, Sa Tuna, ... , que els coneixen amb tot detall i més. I coneixen la seva història i el per què de gairebé tots els noms.

Mentre vas navegant amb les canyes fent la fluixa, tens temps de pensar amb tot i, per mi, n'és una relaxació. I un d'aquests dies em va venir l'idea d'escriure un senzill poema dedicat a aquest litoral de Begur, amb noms destacats del mateix, barrejat amb el goig que es deu sentir al navegar a la vela. Com havia estat.

I, com diria la gent del grup d'havaneres "Port Bo", si tot va com té d'anar, aquest poema sonarà així,

PER L'EMPORDANET – COSTEJANT BEGUR

**N'era fondejat a Sa Riera
un cap vespre encalmat
gaudint-ne encisat
i escorcollant l'horitzó,
tot gronxant-se al ressò
de l'aigua bressolera**

**Llevà l'àncora de bon matí
i amb suau balanceig
la barca fou lliscant
mar endins avançant.
L'illa Roja restà a bavor,
sa Punta d'en Toni a estribord,
i a proa el jorn que neix
il·lusionat per fer camí.**

**El sol encara dormia
i el vent li feia costat,
la vela esperava el seu torn
que compliria tot el jorn,
bon punt s'haguessin alçat
de la letargia que els acollia.**

**Anant costejant,
es Pa de Pessic enrere
sa Punta de la Creu davant,
naixé la resplendor,
i la brisa es féu palesa
com dient, endavant!**

**Des de l'illa del Mal Entrar
una gavina aixecà el vol,
deixant el seu racó sol,
com si prengués avançada,
passant per sa Nau Perduda
fins a ses Negres arribar.**

**És hora d'hissar la vela
i l'escota anar amollant
per tenir-la ben tensada
i no resti flamejant.
Cal girar el timó ben atent
seguint el rumb, per sotavent.**

**Sortint d'es Pixaner
el Cap sa Sal apareix,
i amagada al peu sa llosa
perill pel qui no la coneix.
El vent rebufa més fort
i s'adreça la proa a Xaloc.**

**Inquieta sa Punta des Plom
regolfa les agitades aigües
fent sentir les seves flaires.
S'avança, guaitant enlaire,
cap a la Punta des Traire.
A popa, la Cova des Plom.**

**Xoca la barca amb la mar
que amb sa força de Gregal
provoca una ruixada
amb ses esquitxos salats,
mentre xiula el vent
entre drisses, tot content.**

**El drap es tiba de nou,
davant es Foraió de Fitor.
Navegada encisadora
per dins de s'Encalladora,
amb el Cap de Begur superb
orientant tothom qui es perd.**

**Costeja la barca a Garbí
el vent s'enlaira a Llevant
el sol tal vegada més fort,
cap núvol l'està tapant,
gaudiu-ne, sembla vol dir,
d'eix mar que no n'és mort.**

**Platja Fonda es va deixant
i tot passat es Cap Rubí
sa Punta des Mut és la meta.
És hora de virar.
Ha entrat un suau Garbí
que la mar farà aplanar.
Sa Riera restarà quieta
i sa barca entrarà solcant.**